

MANRESANISME, DESBORDAT

Era el dilluns passat que celebràvem a Manresa un festival de ràdio. Han passat vuit dies i potser el tema ja no és gaire actual. Però pressentint que algunes remarques fetes davant l'altaveu poden tardar encara molt de temps a perdre tot el seu interès, no sabem estar-nos d'exposar-les i comentar-les com cal.

Primera remarca a fer: des del punt de mira radiotelefònic el festival constituí tot un èxit. Els radi-oients — tant nombrosos, malgrat tot—es multiplicaren. Hi hagueren àdhuc, conversions d'irreconciliables enemics. I aquest meravellós invent que sembla fet a propòsit per a cultivar l'oci del burgès i per aprofitar els tenorets sense aptituds, guanyà entre els manresans més adeptes en una vetlla que des que Marconi, il·luminat, captà les primeres ones sonores. L'activitat proselitista o comercial de Ràdio Barcelona i també del nostre Ràdio Club obtingué, doncs, un assenyalat triomf.

Però el festival tenia, al menys en aparença, dues finalitats. La que acabem de dir, una; l'altra, escampar als quatre vents, quina mena de cosa i de valor és aquesta ciutat que en diem Manresa. Si és agradable dir que la primera reeixí, és lamentable haver de confessar que no fou pas així la segona. I no ens referim concretament a la tasca artística, puix encara que el programa no fos un model de confeccionament, l'excel·lent interpretació d'alguns nivells la no tan encertada d'altres. Parlem només dels oradors.

A l'hora dels discursos, dels recitats, de l'estadística i dels compendis d'història antiga i moderna el festival prengué un aire de míting. Els oradors s'instal·laren davant del micròfon com s'haurien situat dalt d'un escenari, i amb el mateix aire d'un comediant de farsa o d'un candidat o regidor d'ofici declamaren amb el mateix to la tunyina del Bruch que l'estadística dels telers de betes. Afegit a això que els treballs estaven redactats en un estil ditiràmbic d'epopeia, que hom confonia a cada pas la cultura amb el rabadanisme i que a l'estadística no li venia d'uns quants cents quilòmetres de regadiu, ens oferíren el panorama d'una Manresa tan gloriosa i tan progressiva, que el qualificatiu de segona ciutat de Catalunya encara semblava humil.

Certament que molts manresans quedaren espaterrats y s'acotxaren sota els llençols inflats d'orgull. D'altres, però, somrigueren per sota el nas. I d'altres, encara, contestaren amb demostracions prou contundents per interrompre el discurs si l'estació hagués tingut facultats receptores. Es difícil de saber com s'ho prengueren els radioients de fora Manresa, si és que

Unes paraules preliminars

A la publicació d'aquest primer número, ha precedit el repartiment d'una fulla — o manifest — la missió de la qual ha estat situar, entre la premsa i la política local, el diari que nava a néixer. Perquè el seu contingut ens sembla la millor presentació i en interès dels qui encara l'ignoren, ens plau reproduir-lo.

Diu així en la seva part substantiva:

Sota el títol breu de EL DIA, unes columnes seran suport i defensa d'unes idees no pas inèdites entre nosaltres. L'ideal de república i els ideals que són l'essència de tots els parts d'esquerra del món — dintre els particularismes de cada poble — tornaran a tenir a Manresa una fulla on seran defensats i propagats.

Si la frase no fos desacreditada per l'ús i l'abús, diríem que EL DIA vé a omplir un buit; però més pròpiament podem dir, encara, que vé a ocupar una posició de temps deserta.

Hom pot tenir sobre la premsa comarcal i local les idees que es vulguin. Per creure o no creure en la seva eficàcia; pot, àdhuc, blasmar de la seva abundància. Es innegable, però, que en una ciutat com la nostra on es publiquen tres diaris de dreta, ultra-conservadors i reaccionaris, un diari d'esquerra hi és per naturalesa necessari. No assistirem, doncs, a cap naixença forçada. EL DIA no vé a fese un lloc a cops de colzes entre la premsa local. I com que cap finalitat mercantilista el guia, cap altre: ol'lega pot sentir-se atacat en altre terreny que no sigui el de les idees.

EL DIA vol ésser la veu d'unes forces, que encara que en part inorganitzades, mudes, existents. I aquesta es tota la seva aspiració.

Sota les cinc lletres del títol, un subtítol: diari d'esquerra republicana.

Una frase o una fórmula aparentment vaga, però precisa, en el fons. EL DIA serà, per ara, portaveu de cap partit polític ni òrgan de cap agrupació social. Tots els sectors esquerrers de la ciutat han de trobar damunt les seves planes una liberal convivència.

Això no vol pas dir que EL DIA surti al carrer absolutament fulla lliure i sense un programa i un objectiu determinat. Pi i Margall presidirà en esperit la tasca diària del futur periòdic. Eseus principis i les seves doctrines, tan actuals encara, constituïran la base fonamental del seu programa polític, orientat cap a l'obtenció d'una societat més igualatària i més justa, pel lliure desenvolupament de democràcia. Així, doncs, EL DIA a més d'ésser republicà i de tendència federalista, aspira a la total aplicació de la neutralitat confessional; no defensarà altra forma d'autoritat governamental que no emani de la voluntat del poble; enemic de tots els privilegis, simpatitzarà i lluitarà per les reivindicacions obreres que, pasit o no pel socialisme, tendeixin a un nou estat de coses on no sigui possible la desigualtat dels homes tant la llei, ni que els uns tinguin el superflu mentre els altres falten del menester.

Ciutat endins, en l'aspecte purament de la vida local, vetllarà perquè en el dels organismes — d'essencial organització democràtica — regeixi la sana i dreturera administració que tenim mires als interessos de Manresa. No és pas obvi, fer constar, també, que EL DIA, periòdic d'idees, té constant posat tot l'interès en què el lector trobi en les seves columnes la informació més completa i exacte especialment de la vida local amb tots els problemes afectes al seu localisme.

Amb tot, per damunt de tota polèmica i de tota baralla, la màxima consideració i respecte per totes les persones i totes les idees.

Aquesta ideologia — sintèticament exposada — i l'esperit que l'anima, ha fet poble la publicació de EL DIA. Millor dit, ha permès que diversos elements de les tendències esquerranes diverses, s'eregin en organitzadors d'aquesta fulla diària. Un dia o altre la ciutat l'havia de reclamar.

Com en tota concentració — concentració temporal — de caràcter polític, haurà transaccions. Cadascú, sense abandonar les conviccions pròpies, en més o en menys, ha transigut fer viable la nova publicació. Els que això han fet, amb més sacrifici que no pas glòria, esperen no com a tota compensació, que tots els manresans que senten els ideals d'esquerra, de llibertat i de democràcia, voldran augmentar encara l'ambient favorable en què neix; per la subscripció, la protecció i la paganda.

El partit Manresa-Sabadell

La segona etapa del partit fou encara més curta qu primera

Fa quinze dies els Centres d'Esports Manresa-Sabadell començaren, al camp del Pujolè, un apassionant partit de campionat. La pluja el va interrompre. Notes sortides de la Federació i publicades en els diaris barcelonins, anunciaren l'acabament del partit per ahir a la tarda, mentres opinions

pogueren resistir aquella onada de manresanisme desbordat.

Potser seria escaient de reproduir ací, l'elogi de la ponderació, que temps endarrera sortia cada dia per altre en l'article de fons d'un diari local. Però davant dels evidents resultats negatius de tan imponderats elogis, val més desistir.

J. B. CLARET

sortides del nostre Centre, donaven a comprendre que el partit no es faria. Això fins a darrera hora del dissabte.

Ahir el matí es sabien tres coses noves; Que la Federació insistia a fer celebrar el partit, que el Manresa, s'hi negava encara, i que el Sabadell, seguit d'un exèrcit d'aficionats, estava disposat a prendre el tren. I així fou en efecte. A les dues i minuts de la tarda arribaren a la nostra ciutat uns cinc cents sabadellencs, l'àrbitre Planell i els delegats de la Federació, Francesc Costa i Enric Sánchez, que es dirigiren al camp del Pujolè, on trobaren les portes tancades. Com en el ritual del diumenge de rams, trucaren, però la porta no fou oberta. Entretant, delegats i Junta del Manresa, discus-

tió i secretaria del Club. Però com l'autoritat i la raó no sembla d'acord, no s'arribaren a engegar, malgrat les amenaces d'uniment que només és respectuoses.

Per de Sant Fructuós, s'omplí a més de gent. La porta corva tancada i passat el tenguamentari, àrbitre, federat delegats sabadellencs redactaren l'acte, en una taulella del carrer Guimerà.

«Què encara? Són difícils de preveure totalment. Però no sembla aventurat d'assegurar, que tota raó i tota lògica, el Sabadell haurà obtingut la victòria i de campió de grup, en un ugot sota la pluja i l'altra a porta tancada... però a la e fora.

Siguin les primeres paraules de cordial salutació a tota la premsa i d'una manera especial a la premsa d'idees.

CARNET

Aquest carnet no contindrà mai res que tingui una certa transcendència en l'ordre ideològic, polític o social. No dirà mai res important. Evitarà tan com puguit l'atac despietat i usará — n'abusará i tot, si precisa — de l'esquiva i la paradoxa, sense creure's, per això, mereixedor de blasme. Fou escarmentat pel diluvi, que Noè dirigí les seves preferències a l'alcohol.

J. Civera Sormaní escriu a «Catalunya Social» una brillant versió de la vida de St. Joan M.ª Bta. Vianney (Rector d'Ars) de la que transcrivim aquestes ratlles:

«Sabeu quin era el pobre predicte del servent de Déu? Una pobra dona cegueta que captava no gaire lluny de la casa parroquial. Li plaia aquella pobra perquè quan deixava caure una moneda damunt el platet, ella ignorava qui era el seu benefactor. Heus ací la grandesa de la caritat cristiana.

Aquella dona dissortada, de vegades creia que era socorreguda per alguna veïna i exclamava: «Gràcies, amiga meua.» El sant rector alçava els ulls al cel i s'allunyava amb un somris als llavis! Oh! que era feliç en aquells moments el servent de Déu! Ningú no sabia que era ell el que feia caritat!»

Ningú, ningú? Almenys ho devia saber el senyor Civera, ja que ho escriu.

Convindria que es fés un esforç per a simplificar les coses complicades. Principalment recomanem als col·laboradors espontanis dels diaris manresans — el nostre entre ells — que s'abstinguin d'escriure: «hem degustat joiosament el saborós tubècul vigatà, importat a les nostres latituds pel famós Permanentier» quan vulguin significar que han menjat patates.

La col·laboració espontània és una cosa normal en qualsevol periòdic, però un periodista no es fa espontaniament ni s'improvitza.

PROLIX

EL DIA

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA

Redacció i Administració:

Cirera, 13 - Teléfon 342

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

A Manresa 2' ptes. el mes

A fora . . 2'50 » » »

El número corrent 10 cèntims

Annuncis comercials, esquel·les mortuòries i encaixos, a preus de tarifa..